

Twee broers, één vrouw

Paul Béatse

Twee broers,
één vrouw

roman

2022

Beefcake Publishing

Voor mijn vrouw Anne, zonder wie dit boek zeer verschillend was
geweest.

Hoofdstuk 1

Een klein beetje pijn

‘Waar blijft hij nu toch?’

Ze ligt met gesloten ogen, ternauwernood ademend, het dikke speeksel op de lippen maar toch heeft zij de vraag gehoord. Haar mond opent op een kleffe spleet en hij ziet hoe zij moeite doet om te zeggen: “Hij komt wel, je kent hem toch!”

Er komt geen geluid uit haar geprevel maar hij hoeft niet luidop te horen wat haar stembanden niet langer getrild krijgen; hij weet wat zij denkt en kan haar lippentaal lezen.

‘Miranda schat, lukt het?’

Heel even opent zij haar ogen maar kijken doet haar blik niet, zien is stilaan onnodig. Zij weet dat hij daar zit naast haar bed, als enige. Ze voelt dat hij haar hand in de zijne houdt en dat de andere leeg is. Ook al weet ik het wel, hij zou er toch moeten zijn nu. Beseft hij niet dat het misschien mijn laatste dagen zijn; wat zeg ik? Mijn laatste uren. Ik heb hem verteld dat hij niet weer weg mag gaan omdat straks, wanneer hij terugkomt van stad of stal, het misschien te laat zal zijn. En dat doet hij dan ook. Ja, terloops even weg om een boterham te halen en er een plak kaas tussen te leggen, links en rechts uitpuilend van gele overvloed, maar dan direct terug. De kom soep die hij meebrengt en eerst vraagt of ik die misschien wil, slurpt hij zelf op; moet ook wel want slikken lukt mij niet meer.

Dat weten zij allebei; wij weten het alle drie. Praten niet, slikken niet, kijken niet. Ademen nog net, al beweegt mijn beddenlaken slechts onmerkbaar op en neer. En toch is hij er niet. Waar blijft hij? Zit-ie bij een vrouw bij wie hij niet hoort te zijn? Of is hij daartoe al lang niet meer in staat met

zijn versleten lijf? Beter dan dat van mij, ik weet het best, maar slechter kan ook niet, slechter kan beslist niet. Wat zou hij bij een andere vrouw kunnen doen waarover ik mij zorgen moet maken? Hebben zorgen nog betekenis wanneer je volop bezig bent dood te gaan? Laat maar zitten, hij weet verdomd goed hoe mijn toestand is en toch is hij er niet! Maar hij knijpt met zijn ruwe knuist in mijn hand alsof hij zeggen wil, ik ben bij jou, liefde. Voel je mijn hand in de jouwe Miranda? Mirandella?

Hij ziet de zweem van een glimlach die over haar wangen kruipt, een minieme spiertrekking, meer niet. Waar lacht ze om? Heeft zij gevoeld hoe hij zoetjes kneep om te zeggen: ik ben bij jou, Mirandella, ik ben bij jou? Ja, ze weet het, hij was er altijd. Hij is ook de enige die haar bij haar koosnaampje noemen mag omdat het zijn koosnaampje is voor haar, van hem alleen. Van enige andere man pikt ze het niet, zelfs niet van hem. Jij hoeft niets te stelen van een ander. Bedenk zelf maar iets waarmee ik vrede heb en wat mij laat glimlachen.

Mirandella. Hoelang noemt hij haar bij die strelende naam? Tien jaar? Minder?

Zij hadden niet gewild dat zij nog langer in het ziekenhuis bleef nu de behandeling was stopgezet. Had het niet lang genoeg geduurd, die eindeloze reeks van scans en echo's, van bloedafnames en injecties, van chemo-kuur één naar chemo twee, van Medrol naar morfine. Maar de dokters hadden dit met zoveel nadruk afgeraden dat zelfs Miranda had moeten toegeven dat zij thuis niet de verzorging kon krijgen die zij nodig heeft.

‘Heb je pijn? Als je pijn voelt, moet je het zeggen, dan kan ik...’

De kleine neen wordt door speekselblaasjes versmacht. Neen, pijn niet; zo'n pijn niet. Andere wel, weten dat ik er straks niet meer zal zijn, dat ik jullie gekrakeel niet langer hoef te aanhoren. Stop ermee, mannen, het is allang welletjes geweest. Als jullie nu niet ophouden met dat gedoe, ga ik naar huis en zoeken jullie het maar uit zonder mij. En morgen, wanneer de zon tussen de oude taxussen oprijst en de muisgrijze mist filtert die

doorheen de kale harttakken uit de bomen valt, zal ik het niet zien en evenmin kunnen zeggen: “Kijk toch mannen, hoe mooi dat vroege grijs is dat in mist verandert en door de warme stralen tegen het gras wordt geduwd om dan in dauw over te gaan waar de kat met hoog geheven poten doorheen poogt te komen. Zien jullie het? Kijk, dáár is het, een paar minuten nog en dan is het weg. Misschien tot morgen of misschien tot volgend jaar wanneer de zon weer op precies diezelfde plaats staat op die eendere dag. Of is het de allerlaatste maal? Voor mij wel, ik weet het. Voor de zon niet, dat is zeker, die komt altijd terug. Zullen jullie het zien hoe mooi zij alles maken kan? Zullen jullie beiden haar nog zien? ’s Morgens bij het ontbijt kijk je uit op de taxusbomen maar dan is het nodig je hoofd te heffen in plaats van star naar het tafelblad te staren en te zwijgen. Alsof de dag daarvan beter wordt...”

‘Ik weet hoe mooi het thuis is maar je bent beter af in het ziekenhuis om de beste verzorging te krijgen van dokters en verpleegsters.’

Het zachte kneepje in zijn hand vertaalt haar antwoord. Dat het goed is hier, bij hem. Hij maakt het dikke wattenstaafje nat en gaat naast haar staan om haar lippen te deppen. Alsof het nog verschil uitmaakt, probeert zij haar mond te openen om het milde vocht op te zuigen, maar haar lippen zitten vastgeroest boven aan onder, onder aan boven. Het wattenstaafje maakt haar lippen nat en er loopt een armzalig straaltje waterspeeksel langs haar kin omlaag. Hij wrijft het weg met de palm van zijn linkerhand.

‘Straks komt de verpleegster om je een nieuwe pamper aan te doen voor de nacht,’ zegt hij, terwijl zijn ogen vollopen met een overvloed aan tranen die zwaar zijn van bodemloos verdriet en wel zakken moeten, haperend in de rimpels van zijn wangen. Hij schuurt ze weg met de rug van zijn rechterhand.

Hoe is het mogelijk dat Jean nog altijd niet komt opdagen, vraagt hij zich af en schudt driemaal, viermaal zijn hoofd om zoveel dwaasheid. De telefoon rinkelt.

‘Hallo?’

‘Met mij. Hoe is het?’

Hij zegt niets. Wat kan hij in godsnaam antwoorden op zo’n stomme vraag?

‘Hallo? Hallo?’

‘Jaja, ik ben er. Waar zit jij?’

‘Er was een probleem bij een klant en het duurde lang om het op te lossen.’

‘Waar zijt ge, Jean?’

‘Dicht bij Brussel. Over een uur kom ik thuis. Hoe is Miranda?’

‘Zoals verwacht kan worden.’

Hij houdt de rechterhand half voor zijn mond om te fluisteren dat het niet goed is, dat het slecht gaat en dat zij op hem wacht. Hij haakt in. Miranda is scheef gezakt, deels naast het dubbeldikke kussen gegleden dat haar in bed half overeind houdt. Helemaal uit het bed glijden kan niet gebeuren, de sponden verhinderen dat. Maar hij weet intussen wel hoe moeilijk het is om haar opnieuw overeind te krijgen, de kussens in haar rug op te schud- den en zó te schikken dat zij steun vindt en stevig zit. Om dat te klaren moet je met z’n tweeën zijn!

Van de verpleegsters heeft hij de techniek geobserveerd waarmee zij in het ziekenhuis de patiënt weer hogerop schuiven door het sterke onderlaken links en rechts samen krachtig vast te grijpen en er het uitgezakte lichaam mee op te tillen van ha één, ha twee, ha drie! Mooi zo. Zolang de zieke zich aan de driehoek boven het bed kan vastgrijpen en meewerkt met de ritmische aftelling, lukt het feilloos. Maar wanneer het lichaam een bijna loden last geworden is die enkel nog verplaatst moet worden, is er zelfs een derde verpleegster nodig om snel snel het onderlaken glad te strijken voor de levende dode. Hoe vaak heeft hij in de voorbije maand niet zelf als derde gefungeerd omdat die betaalde extra hulp niet beschikbaar was? De meisjes kenden hem allemaal en vertrouwden hem, hij die met zijn gekloven handen zo teder de lakens glad trok voor die vrouw. Zijn Miranda.

Deed Jean dat ook wel eens? Welnee, overdag was hij er quasi nooit tenzij soms op zaterdag, maar zodra de verzorging arriveerde liep hij naar buiten, de gang op; een praatje maken met de andere bezoekers op de intrieste gang met tientallen gelijke deuren, tientallen halfzachte armaturen in het plafond, de vele witte schorten die haastig heen en weer lopen van nummer 7 naar nummer 77. Uit een openstaande deur klinkt roezemoezend gebabbel en verderop een iel geweeklaag van pijn en vereenzaamd vragen om hulp. In de hal naast de liften kun je wat ijsberen of wachten op een andere enkeling die ook aan een babbel toe is. Terwijl je wacht op groen licht kun je naar buiten staren over de volle parkeerplaats drie onder en naar de beboste heuvels in de verte. De ogen kijken naar wat het hart niet ziet.

De deur draait langzaam open en hij weet dat het Jean nog niet is. Te vroeg. Het zal de verpleegster zijn voor de avondverzorging. Marlies komt binnen met flukse stap en een opgewekte stem die past als een polonaise bij een everzwijn.

‘He Miranda, goedenavond, hoe is het, meisje? Alles kits? Gaat het een beetje voor jou? Ik zal haar een verse pamper aandoen voor de nacht, al plast ze nog maar weinig. Drink je soms wat water? Neen? Drinkt ze helemaal niets? Je mag wel haar lippen vochtig maken, dat weet je. Ga jij maar iets eten of drinken terwijl ik het nodige doe. Of wil je liever blijven? Mag hij blijven, Miranda? Ik wil opnieuw proberen je te sonderen dan ben ik zeker dat je vannacht niet in een natte pamper ligt. Mag hij toch blijven terwijl ik je sondeer? Zo prettig is dat niet voor hem maar hij is al veel gewoon geraakt. En wie weet kan hij mij zelfs helpen. Ja?’

Hij weet, net zo goed als Miranda en Marlies, dat zij geen antwoord zal geven maar dat het antwoord ja is. Hij mag blijven en helpen, ook als er een blaassonde moet worden ingebracht, een karwei dat voor niemand aangenaam is. Wat zeg ik? Afschuwelijk is het, een hoogst onprettig werkje voor de verpleegster; een nare ervaring voor de zieke vrouw die de harde

vreemde buis in haar vagina voelt dringen, zoekend naar het pisgaatje dat zich sluit. Er moet druk gezet worden op die sluitspier om binnen te geraken zodat het bittere gele vocht kan stromen en verlichting kan brengen in de gekwelde darmen. Wanneer een vrouw met graagte haar zoetste geheim opent is het niet voor een metalen pisbuis maar voor het ronde harde vlees van een erectie, van strelende vingers, van een tong die uit is op de bronstige smaak van warm slijm. Lippen zijn niet ontworpen voor metalen opdringerigheid, lippen zijn er om te proeven wat zo graag gedeeld wordt. Kus mij, zoen mij, zuig mij; slurp mij leeg, het is allemaal voor jou.

‘Kun jij haar billen wat hoger heffen? Ik schuif er een extra kussen onder.’

Hij staat ernaast en ziet hoe Marlies wat glijmiddel in haar gloriestreek wrijft. Het donkere venushaar is vergrijsd en dekt niet eens nog de heuvel af. Miranda’s dijen zijn ingevallen, bleek; de glorie is vergaan. Wat was ze altijd pronkerig fier geweest op haar slanke dijen en op de dikke haarbos in haar driehoek; enkel aflijnen wilde ze die zodat er geen haartjes buiten de slijplijn zouden piepen en blikken zouden aantrekken van loorders, gluurders, puberalen. Trots op het woud van haar onderbuik was ze; scheren sloot zij categoriek uit, al zag je steeds meer advertenties die schaamteloos epileermethodes aanreiken tot er geen pijltje nog overblijft en het hele secreet ontbloot staat, kaal als een mannenhoofd, naakt als een speenvarken. Geef mij maar een gezonde pluk haar die de zoete eindbestemming camoufleert en uitnodigt om op zoek te gaan naar de plek waarin een vrouw haar diepste intimiteit bewaart voor wie haar krijgen kan.

‘Ja, het is gelukt, ik ben binnen.’

Marlies kijkt met argusogen naar het plastic slangetje waarlangs de urine moet vloeien.

‘Ja, ze loopt; het was het waard. Zij zal veel beter kunnen slapen nu die druk uit haar blaas verdwenen is. Nietwaar, meisje? Beter, *hein?*’

Meisje zegt niets. Zou ze weten dat er een sonde is ingebracht? Heeft zij het gevoeld hoe die brute kop eerst door haar delicaatste plek geperst

werd en dan zoekend vond wat hij zocht? Of is het aan haar voorbijgegaan, verpletterd door de morfine?

‘Heb je geen pijn? Zal ik de pomp effe bijregelen? Of is het goed zo?’

De drug doet wat hij moet. Lamleggen; verdoven wat uitgeschreeuwd zou worden. Pijn. Onverdraaglijke pijn. Waar blijft hij, godmiljaarde? Hij zou hier toch al moeten zijn!

Marlies vervangt de sonde door een pamber, veel te groot voor die magere billen, en de halflege spuit door een volle dosis. Zij controleert de regeling van de pomp en knikt, tevreden. Alles is klaar voor de nacht.

‘Miranda, morgenvroeg komt de dagploeg voor de verzorging en ’s avonds ben ik er weer. Lukt het?’ vraagt ze vervolgens aan hem.

‘Ja, het is niet voor het eerst dat wij zo de nacht ingaan maar misschien wel voor het laatst. Wie zal het zeggen? Hoelang kan het nog duren?’

De verpleegster zucht diep. Zij weet verdomd goed dat morgen de laatste morgen kan zijn, elk uur het laatste uur. In het ziekenhuis kan de sedatie dag na dag opgedreven worden tot de verdoving de limiet overschrijdt; over de grens schrijdt. Tot ook de familie erover schreit.

Hij heeft haar hand wederom in de zijne gelegd, zonder haar hulp ditmaal. Weet zij dat hij haar hand vasthoudt? Voelt ze zijn omarmende vingers?

Ergens kraait een haan, niet voor het eerst. Hij doet dat vaak, die stomeling. Kraaien om negen uur ’s avonds! Hoort hij een vos in de boschage? Probeert een boommarter een gaatje te vinden waarlangs hij naar binnen kan om een kip te pakken? Pakt die wat hij krijgen kan, jong of oud? Of kiest hij voor een jonge kip, mals gevleesd? Een oude is taai maar als er geen andere keuze is, dan moet het maar. De dood loert om elke hoek.

Waar blijft Jean? Dit is echt niet normaal. Op dit avonduur zijn er geen files meer, noch op de autowegen, noch op de N8 of op de N60. Allicht is-ie ergens onderweg toch weer gestopt om te plassen in een café of om

een laatste whisky achterover te slaan en zijn tong te kruisen met een deerne achter de bar die hem snel nog enkele bankbriefjes lichter maakt. Vervloekte janklaassen, stomme kloot. Als hij nog lang wegblijft, zal hij haar niet levend terugzien. Levend? Is dit nog leven wat zij doet? Hij knijpt zachtjes haar hand tussen zijn vingers maar Miranda reageert niet op zijn aandringen.

‘Lieve schat, hoor je mij?’

Zij antwoordt niet. Bijna alle kleur is van haar wangen weggevloeid, zelfs haar lippen zijn bloedeloos grijs. Nondedju, zij die zo graag haar lippen stiftte, rozenrood, alsof zij zeggen wilde: ‘Als je mij hebben wilt, pakken wilt, moet je de kleur van mijn lippen erbij nemen zodat iedereen zien kan dat je mij geneukt hebt en jij en ik er letterlijk de sporen van dragen.’ Wat was dat een mooie tijd toen zij vluchtte en zij achter haar aan zaten, allebei, maar wel elk apart natuurlijk, al mochten zij het niet van elkaar weten; ze hadden als adders mekaars kop eraf gebeten en met verachting uitgespuwd, hem verwensend en haar meteen vervloekend, indien de andere de kamp gewonnen had.

Hij herinnert zich hoe zij toen in het midden van de winter het erf op kwam lopen in een gewatteerde blouson en met een rokje dat niet veel meer dan de breedte van een boerenhand daaronderuit piepte. Met een opake kleurige panty tussen haklaarsjes en zoom bracht ze bruisend leven in het kot, zeikend verlangen in de twee mannenharten, scheuren in het opgebouwde pantser. Alleen gebleven met haar, dacht hij elke keer weer: nu moet ik er zonder aarzelen werk van maken; hij is er niet en zij weet dat misschien wel beter dan ik. Dat is de reden waarom zij zich zo heeft opgetut. Zij wil mij en nu heb ik de kans om haar jurk of bloesje open te maken, met zachte druk te wachten tot zij haar benen spreidt en ik al dat opgekropte zaad kan storten, mijn triomf kan uitschreeuwen dat ik haar heb, hij niet, ik!

En hoe het verder was gegaan, wist hij ook nog. Zij was naar de keuken gelopen, had koffie gezet en een sigaret opgestoken. Met die bloedmooie benen over elkaar geslagen, had zij bij hem gezeten en gezien hoe hij probeerde niet naar dat unieke plaatje te kijken dat van de korte rokrand tot aan de laarsjes reikte, oogverblindend elegant, penisvernietigend onbereikbaar. Waarom daagde zij hem uit? Omdat de andere er niet was? Hoe wist zij dat? Had hij haar verwittigd dat hij eens te meer voor enkele dagen onderweg was? Of omdat hij van de vroege ochtend tot de late avond op het veld aan het werk was, schaftzak mee en een dubbele pul water en dat zij en de ander dat wisten? Dat hij niet vroeg thuis zou komen en de weg dus vrij lag voor een amoureuze escapade? Had hij met haar mogen doen waar ik zo vaak naar verlangd had? En zo zelden gekregen. Hij wel? Godverdomme, indien ik dat zeker zou weten, ik snijd hem de keel af, ik kan zelfs de gedachte niet hebben.

Kijk hoe stil zij hier nu ligt, gesondeerd, gepamperd, geveld. De vleesgeworden verleiding ligt in de armen van de dood en niet in de mijne. Vanaf het eerste moment had hij het gevoeld, gevreesd dat het zo zou eindigen. Die stekende, hardnekkige pijn in haar onderbuik, de onzekerheid die in haar ogen sloop, de aarzeling in haar pas. Je kon het met de ellebogen voelen dat er iets grondig mis was, dat het hier niet over een akkefietje ging. Een vrouw die een paar maand eerder nog een nieuwe lentegarderobe had gekocht met dure pumps erbovenop; een nieuwe bril met vlindermontuur die haar ogen een oosters cachet gaven, een extra uitdaging voor steelse mannenblikken. Dáárover had zij niets gezegd maar hij durfde te wedden dat zij haar borsten een lift had laten geven, zo pront priemden tepels en boezem onder die crèmekleurige bloes van cretonne. Verdomd goede keuze bij die haren van acajou.

Toen huisarts Antoon de boodschap had gebracht dat de scan een tumor had gedetecteerd op een plaats die moeilijk bereikbaar was voor een bistouri en dat het niet zomaar te genezen viel, was zij als een sfinx blijven zitten, de handen tot vuisten gebald tussen leuning en rug, zoals zij wel

vaker zat. Het was doodstil gebleven in huis. In de hal tikte de staande klok tot in de keuken.

Hij had gezegd: 'Ik overleg met de oncoloog welke therapie wij het best kunnen toepassen.' Maar niemand had daarop gevraagd wat dit dan wel betekende. Hoeveel therapieën er voorhanden waren? Of welke mogelijkheden voor behandeling er restten?

Niemand sprak, tot Antoon vroeg: 'Gaat het Miranda?'

Zij had hem met een doffe blik in haar donkere ogen aangekeken en beide handen in haar schoot gevouwen. En toen hij zijn geld had opgeraapt en de achterdeur had dichtgetrokken, zaten zij daar alle drie stom, verslagen, verdoofd. Alsof het koren net voor de oogst door een zwerm sprinkhanen was weggevreten tot tegen de grond, alle werk vergeefs, alle uitgevoerde mest weggespoeld, alle zonneschijn overbodig. Geen graan, geen gehakseld stro. Een verloren oogst, een verloren jaar, een catastrofe. Radeloosheid in de wringende mannenhanden, tuitende oren door de stilte, ooghoeken die nat zijn zonder tranen.

'Een klant van mij in Tilff heeft hetzelfde voorgehad en is naar Zwitserland gegaan voor een bijkomend consult. Zij is daar gebleven omdat de ingreep dringend was en is genezen teruggekeerd. Dat is minstens tien jaar geleden en die vrouw functioneert elke dag alsof ze nooit ziek is geweest.'

'Jean, kunnen wij dat betalen? Naar Zwitserland gaan voor een behandeling is duur.'

'Godvernondedju, ziek blijven is nog duurder! En geld is geen probleem, de banken hebben geld zat. Wat moeten wij met geld als je het niet mag gebruiken?'

Zij knikken, werktuiglijk. Hij heeft gelijk. Wat moet een zieke met geld tenzij het besteden om opnieuw gezond te worden?

Maar Zwitserland is nooit opgenomen in de rij van behandelingen. De afspraken volgen elkaar in een razend tempo op: radioloog, neuroloog, pneumoloog, oncoloog. Foto's maken, CT-scan, MRI-scan, PET-scan,

encefalogram, cardiogram, echo's en scopies. Mocht je al niet van de behandelingen duizelen dan wel van de namen. Je wordt ermee om de oren geslagen maar beter word je er niet van.

En zie het maar aan: Miranda is bezig te sterven en niets of niemand kan dit nog verhinderen. 'Alleen God almachtig,' zegt Miestie, de stokoude dorpspastoor. Al van ver horen zij hem komen, de stalen punt van zijn rotting tikkend op de tegels. Hij is te hoogbejaard om hem nog tegen te spreken en wat doet het ertoe of hij gelijk heeft of niet? Liefst zien ze dat Hij het bij het rechte eind heeft en daarnaar handelt, zijn macht gebruikt om in te grijpen en genezing te brengen waar de wetenschap faalt. Zit Hij in dat grote universum waarover Mira sinds kort graag praatte? Kan Hij haar redden? Zo ja, waarom gebeurt het niet? Waarom moet Miranda sterven? Wat is de zin van haar dood? Zij berokkent niemand kwaad, wel integendeel.

'Mirandella, heb je pijn? Wil je een slokje water?'

La bella antwoordt niet. Hij legt zijn oor tegen haar mond en registreert de adem die traag aan beide neusgaten ontsnapt. Ze leeft.

Mag ik dit nog leven noemen, dit verwasemend zuchtje dat langs twee gaten wordt afgevoerd nadat het tevoren even naar binnen mocht langs diezelfde openingen, onmachtig zwak? Zou de zuurstof er onderweg uit worden gehaald of houden de longen het voor bekeken nu het hart nog nauwelijks om aanvoer vraagt? Waarom noemen wij dit leven? Vróéger was het echt leven, jawel.

Denk maar aan de zomer van drieënnegentig toen er geen vuiltje aan de lucht was, letterlijk zelfs; enkel stralend heldere hemel, tergend hete zon die - nog voor ze helemaal klaar was in de lucht - de parels van de grassprietten deed verdampen. In de vooravond, wanneer de hitte draaglijk werd, zaten zij onder de grote linde, tegen de insecten, de gallen en het stof dat de meesteres van haar handgrote bladeren schudde, beschermd door een strakke parasol die pardoes door een gat in het midden van de

cederhouten tafel was gepriemd. Dan droeg zij geen beha, ‘veel te warm’, enkel een wit katoenen topje met spaghettibandjes die quasi achteloos van haar gebronsde schouders mochten glijden zodat het niemendalletje alleen nog op haar borsten rustte en millimetertraag omlaag zakte tot hij dacht - en de ander ook die ene keer toen hij erbij was: nu zakt het over haar tepels en zit ze d’r met haar borsten bloot. Wat moet ik dan? Wat doet zij? Slechts één enkele keer begot, één enkele keer, was de linkerkant tot over de tepel gegleden en het duurde secondelang voor zij het voelde. Ze was niet paniekerig overeind gesprongen om haar ongewilde stripshow maar had rustig haar borst weer bedekt en hem recht in de ogen gekeken.

‘Mooi hoor,’ had hij gezegd, ‘voor mij mocht het zo blijven.’

‘Dat zou jij maar al te graag willen.’

Ze droeg in die zomer altijd een short en was het erf op komen stappen in een knalgeel exemplaar dat zó hoog op haar bips zat dat de vouw tussen bil en dij er links en rechts vrij door bleef. Hij kwam uit de schuur achter haar aan het erf naar boven, zijn ogen gefixeerd op die goddelijke rondingen waarop hij zo graag beide handen wilde leggen en die wasemende warmte voelen, dichterbij dan dicht bij de eindbestemming! Dát was leven! Hij voelt die harde knobbel in zijn werkbreek, zo slobberend rond zijn lenden dat Miranda zeker niet zien kan wat daar voor geweldigs klaar zit voor de strijd.

‘Ik kom een uurtje in de zon liggen, lacht ze en ik heb geen zin om eerst een bikini aan te trekken. Met deze hotpants bruinen mijn benen helemaal en zodra jij weer aan het werk bent, kan ik mijn topje uittrekken en word ik bruin van kop tot teen.’

‘Voor mij hoeft je niets aan te houden, dan trekt geen enkel stuk een witte streep door dat mooie bruin.’

‘Dat zou je veel te graag willen; neen, ga jij maar flink weer aan het werk, ik kan best mijn plan trekken met een badhanddoek en een plekje in de zon.’

‘Is het niet veel te warm? Zonnen in het midden van de dag is niet gezond.’

Zij wuift zijn bezwaren weg. Wat weten mannen daarvan? Ik draai mij regelmatig om en om zodat de zon niet te lang op dezelfde huid brandt. Ga jij maar weer aan het werk. Hij weet dat zij weet dat hij ongezien zal komen gluren uit het bovenraam vanachter het overgordijn dat de zon moet buitenhouden. Zij weet dat hij eerst wat lawaaiërig terug aan het werk zal gaan alsof hij haar geruststellen moet: het is veilig, Miranda, ik ben aan het werk, jij kunt zonnebaden in je nakie, zo bloot als je maar wilt, zo bloot als ik het heel graag wil, zo bloot dat het zonde zou zijn dat niemand naar jou komt kijken. Waarom laat je mij dat zo terloops weten, dat jij zonder topje en met enkel een short aan in de zon gaat liggen? Verlang je ernaar dat mijn ogen over jouw wervende buik glijden, naar je donkere driehoek staren, aan de donkerroze punten blijven haperen? Die ogen vervangen mijn handen die de afstand niet kunnen overbruggen maar je zo graag zouden strelen. Ogen kunnen wél strelen, dichtbij en ver weg, stiekem zelfs; ogen kunnen mijn erectie net zo groot maken als mijn botte verlangen naar jouw prachtige curven.

Hij gaat terug naar de houtschuur waar nog honderden blokken van lengte veertig op de klievende bijl wachten. De ideale maat voor de open haard. Een prima werk voor de hete dagen wanneer de zon alles verschroeit wat je op het veld probeert. Zelfs het gras vergeelt en alle beesten liggen uitgeteld onder de wilgen, kauwend en herkauwend, wachtend tot het koeler wordt. Hij herneemt het trage werk, blok per blok, de zwiepende slag van vlijmscherp staal op het gewillige zijvlak; handig en strak komt de bijl neer en het wilgenhout splijt zonder tegenzin, splinterloos glad.

Op die andere huid zitten evenmin splinters, nog zovele malen gladder dan glad. En je hoeft niet te wachten tot het winter is om er warm van te worden. Hoever ben je, liefje, met dat zonnen en bruin-worden gedoe? Zou zij het horen dat de bijl al even niet meer omlaag zoekt? Neen, langer

wachten heeft beslist geen zin. Stel dat zij het té warm krijgt in die blakerende middagzon en de koelte opzoekt op een van die schaduwplekjes onder de huizenhoge kerselaren of onder de notelaar? Die zon filterende kruin, daar kan ze op deze hete dag best een keer voor kiezen. Komaan man, opschieten!

Langs de dubbele deur die geluidloos opent en sluit, stapt hij het huis binnen en loopt hij op kousenvoeten de trap op. Uit de verste kamer waar, God nog aan toe, zijn broer slaapt, moet het zicht op de zonzonaanbidster ideaal zijn. Tenzij ze verder richting moestuin opgeschoven is want dan moet ik toch naar mijn kamer waarvan ik in volle zomertijd de ramen elke dag nauwgezet afscherm om de warmte buiten te houden. Ik lig graag in een frisse kamer; warmte verwacht ik van mensen en van de haard. Maar van daaruit is het zicht op de tuin minder aantrekkelijk.

Het is goed. Zodra ik zijn overgordijn wegschuif, zie ik haar liggen: Miranda daagt de zon uit! Mijn God, wat is ze mooi! Enkel haar minislipje draagt ze maar helaas ligt zij op haar buik zodat enkel de strak gespannen bips onder de holle rug voor het spektakel zorgt. Ze ligt als een gekruiste godin met beide armen wijd gespreid, een sjaaltje over hoofd en haren. Zo'n spoeling is niet tegen zonnebrand bestand. Zal ik toch maar blijven staan tot ze op haar rug draait en ik naar die twee heuveltoppen kan kijken en ze in gedachten met mijn lippen kan beroeren, met mijn handen, met mijn p...

Neen, misschien ligt zij nog maar heel even zo; ik ga terug en klief nog enkele blokken hout; dat hoort zij zonder twijfel omdat het zo stil is onder de loden hitte. Hoe houdt zij dit vol? Ze doet natuurlijk helemaal niets maar aan mij zou het niet besteed zijn. Zo'n helse warmte!

Eens temeer doorklieft de aks lucht en hout; hij zorgt ervoor dat de blokken met groot gedruis op de houtstapel terechtkomen, tegen de ijzeren poort stuiteren voor ze hun droogplaats vinden. Twee, driemaal lukt het lawaaierige neerkomen en weet hij dat het tijd wordt om terug te gaan,

hopend op een vijfsterrenfilm. Met in de hoofdrol la bella Miranda, la superba Mirandella!

Zijn bedde is verhoord. Kijk nou toch hoe zij op haar rug is gaan liggen, helemaal naakt, zelfs het minislipje is verdwenen en de donkere haarbos vervangt glorierijk het katoenen driehoekje. Halleluja! De armen onder het hoofd gevouwen, het sjaaltje als dekzeil voor gezicht en haren, twee borsten scherp naar de hemel gericht, de bleke tepels nauwelijks te onderscheiden. Zie toch maar die curve van haar lenden aan, hoe glooiend die buiging is naar de heupen en naar het kuiltje middenin. Zie hoe ongeschonden haar buik is; geen striemen, geen vetrolletjes, enkel een wat lichtere tint van de huid daar waar altijd een slip zit. Maar die is er nu niet; vervangen is hij door de pure natuur. Een afgelijnde driehoek van diep kastanjebruin dons, zorgvuldig langs de lies geschoren, fijn werk, perfect.

Kijk jongen, kijk: ze trekt haar benen op en spreidt licht haar knieën; de binnenkant van de dijen wil ook een portie zon. Wauw, wat een mazzel dat ik hier nu sta, het donkere overgordijn achter mijn rug. En precies nu draait zij hoofd en ogen naar het huis en kijkt ze naar het raam waarvan zij vermoedt (hoopt?) dat ik er sta. Is dat zo? Zou ze niet eerder iets over haar blote body leggen om het geheim discreet te houden? Nee hoor, zij heeft mij al meer dat prachtige lijf laten zien, soms van heel dichtbij. Maar dit is minstens even spannend: wat niet mag, wat in het geniep gebeurt, is vele malen hitsiger. Ze heeft haar hoofd opnieuw neergelegd en haar armen gespreid zodat de zonnebundels de binnenzijde van links en rechts mogen kussen. En haar benen liggen nu in een ruit. Wat bezielt vrouwen toch dat zij zelfs hun meest verborgen plekjes bruin willen kleuren? De enkele man die het zou kunnen zien heeft, eenmaal zover, niets aan dit extra kleurtje. Paren wil hij en hij niet alleen. Een vrouw die zo haar benen spreidt, is er helemaal klaar voor, gebruinde muis of niet! Zal ik komen, Miranda? Draai nog eens je hoofd hierheen en lispel dat ik komen mag, je strelen mag, niet slechts met mijn ogen maar met alles waarmee ik strelen kan. Heet zal het zijn, dat is het toch al.

Hoorde hij gekreun? Heeft zij iets gezegd?

Wat voor een oppas ben ik eigenlijk om erotische fantasmen op te roepen terwijl ik aan het ziekbed zit van de vrouw om wie het allemaal gaat? Haar naaktheid heb ik sinds enige tijd afdoende gezien; een magere, van zomerkleur ontdane naaktheid die mij toch beroert omdat het háár naakt is, waarvoor niet zo lang geleden meermaals het warme mannenvocht in mijn onderbroek lekte.

‘Miranda? Hoor je mij? Heb ik je al gezegd dat jij mijn liefste bent? Dat ik je graag zie, met mijn ogen en met mijn hele lijf en met alles wat ik heb. Mijn hart klopt voor jou, Mirka, voor niemand anders. Hoor je wat ik zeg?’

Met gesloten ogen knippen haar wimpers. Ja, zij heeft gehoord dat ik haar graag zie en ze heeft het mij bevestigd. Zij zegt dat ze mijn liefde aanvaardt. Is dat niet mooi?

Hoe kan het toch dat zo’n knappe vrouw, in de volle fleur van haar leven, van de dokter moet horen dat zij kanker heeft? Zij! Nooit ziek geweest of wat dan ook gevoeld, geen pijn, geen bloedingen, geen hinder bij het lopen of fietsen, diarree noch keelpijn, hoofdpijn nihil, eetlust oké, zin in seks en zin in een glaasje riesling als altijd, vooruitkijkend naar wat komen zal. Noemt men dat niet fluitend door het leven gaan? Wie nog vijftig moet worden, heeft nog de helft te gaan. Toch?

Prikt dan plots een stekende priem in je lenden en denk je: wat is dit voor onzin? Wat heb ik fout gedaan? Te diep voorover gebogen of mij een verrekking op de hals gehaald bij het ramen lappen? Ik zou het niet weten, het gaat wel weer voorbij. Maar dat doet het niet, de hinderlijke pijnscheut priemt de dag daarop nogmaals en opnieuw. Dan maar naar dokter Antoon die luistert naar de klacht en zoekt, duwt op plekken waar klieren of gezwellen kunnen gedijen, die jou armen en benen laat heffen en buigen, strekken en spannen. Hij vraagt je op beide knieën te zitten, hoofd tegen de smalle onderzoekstafel en kont omhoog zodat hij met glijmiddel en koude plastic vingers jouw pijnlijke binnenkant kan bevoelen, zoekend naar knobbeltjes, zwellingen, fistels of andere anomalieën, weet ik veel hoe

die troep noemt. Nadien zegt hij enige tijd niets, denkt na en bladert in een naslagwerk vol grafieken en kanttelingen. Tussen zijn ogen kruipt een frons.

‘Jouw ogen staan helder en je tong is zuiver. Je maakt geen koorts, er is geen infectie. Pols achtenzestig, perfect. Bloeddruk twaalf over acht. Beter kan het niet. Urine zuiver? Mooi zo. Normale stoelgang? Oké. Eet je goed? Drink je voldoende water? Slaap je zoals anders? Is er iets wat je nog melden kan, iets wat verschilt van vóór de pijn? Ik doe een bloedafname en we kijken alle parameters na die op een infectie kunnen duiden. Overmorgen heb ik de uitslag maar intussen wil ik dat je naar het ziekenhuis gaat voor een echo en een scan. De pijn is er en daar moet een reden voor zijn.’

Hij pakt zijn telefoon en belt zelf naar de collega’s voor onmiddellijke afspraken. Het is dringend.

Miranda komt thuis, lusteloos en uitgeput, zonder diagnose. Zonder voorschrift voor medicatie. Ontgoocheld.

‘Zal ik naar huis gaan en jullie met rust laten tot ik de uitslag krijg?’

Hij vliegt uit, kan zich niet beheersen in zo’n situatie.

‘Wat bazel je toch, Mira? Als het moeilijk is, hebben wij elkaar het hardst nodig. Dus zeur niet; ga zitten en drink een glas wijn. Ik zal voor het avondeten zorgen.’

Onbehouden dergelijke reactie. Het vrouwke heeft steun nodig, liefde, geen gesnauw.

Natuurlijk wil ze niet dat hij aan het fornuis gaat staan. Zij weet best wat er op tafel komt als hij zijn kookkunsten wil tonen: een pasta in al te zout water gekookt, te veel al dente, zeg maar onvoldoende gaar; spaghetti-tisau uit de diepvrieskast, geraspte kaas uit de Alpen in plaats van Parmigiano stagionato. De enige echte die de platte smaak van een mislukte pasta nog naar een hoger niveau kan tillen.